

De Ster



in het leven verenigd,
in de dood niet gescheiden.

Januari 1952

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

52e JAARGANG • No. 1



INHOUD:

	Blz.
Aan de nagedachtenis van Zuster Lillian D. Lillywhite	3
Afscheidsgroet aan de leden en vrienden der Kerk in Nederland	4
Aan President en Dorothy Ann Lillywhite	6
Een Nieuwjaarswens	7
Brief van een Moeder aan haar zoon, die zendeling is	8
Het is voor de wijzen en verstandigen verborgen gehouden	10
Ter wille van de kinderen	14
Het tweede gebod	15
Mijn nieuwe leven, door Jean Vieil	17
Bij de intrede van het nieuwe jaar	20
Het afscheid van President John P. Lillywhite van de Zendingen in Nederland	21
Aankomst en Vertrek	22
Gebeurtenissen in de Zending	22
Onze Zonnehoek	1-6

Assistent-Redacteur: A. D. JONGKEES

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

AAN DE NAGEDACHTENIS VAN

ZUSTER LILLIAN D. LILLYWHITE

*

De Moeder van de Nederlandse Zending.

*

Wanneer deze woorden door allen, die U in Nederland kenden en liefhadden, zullen worden gelezen, rust het vergankelijke van Uw wezen reeds enige tijd in Uw geboortegrond, waarheen Uw echtgenoot en Uw dochter het hebben gebracht.

Gij laat ons de herinnering aan een aan God's wil toegewijde vrouw, die moedig door het leven ging en, pijn en ziekte trotserende, aan de roepstem van de Meester gehoor gaf, waar en wanneer die ook klonk. Wanneer deze tot Uw echtgenoot kwam, hem nodende wederom naar de lage landen aan de kille Noordzee te gaan, dan schitterden Uw ogen van een onuitblusselijk vuur en met onwankelbaar geloof en onbreekbare geestkracht sprak gij de woorden: „Ik ga met U, Uw zending is ook mijn zending!”

En dit, Zuster Lillywhite, hebt gij driemaal binnen de tijd van dertig jaren gezegd en gedaan, de pijnen niet achtend, die Uw fragile lichaam al die tijd hebben gekweld. Met eerbied en ontzag gedenken wij Uw ontombare moed om desondanks te leven en te dienen; Uw geest, sterk en onversaagd, heerste over het broze lichaam en hield het in stand, totdat God zeide: „Het is

genoeg, Uw zending is volbracht, kom tot Mij.”

Een heerlijke, welverdiende rust zijt gij thans ingegaan. Hoewel geschokt door Uw heengaan, verblijden wij ons eensdeels daarover, want wij weten, dat gij nu verlost zijt van ziekte en pijn. Met Uw sterke, volhardende geest zult gij wellicht weldra weder arbeiden en dan zult gij in God's Koninkrijk, waar vele woningen zijn, een plaats bereiden voor Uw echtgenoot en kinderen, opdat zij aan de overzijde zeker zullen wonen, wanneer ook hun tijd gekomen is om daar heen te gaan. Dan zullen zij woningen binnentreden, welker schoonheid ons menselijk verstand te boven gaat en die des te glorierijker zal zijn, wijl gij in Uw aardse leven reeds zoveel schoonheid en harmonie te bereiken wist.

Nu zijt gij van ons heengegaan, doch wij zeggen U niet vaarwel. Neen, niet vaarwel; God geve, dat dit afscheid voor allen, die met U hebben gearbeid, niet een vaarwel betekent, maar een: „Tot ziens!” Want waar *gij* nu zijt, moet het heerlijk wonen zijn, daar willen wij ook eenmaal heen! Tot ziens, Zuster Lillywhite! Wij groeten U met eerbied.

HISTORIAN'S OFFICE LIBRARY

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

AFSCHEIDSGROET

aan de leden en vrienden
der Kerk in Nederland.

Geliefde Broeders en Zusters,

Het is met deze dat ik mij voor de laatste maal tot U richt alvorens mijn dochter en ik de Nederlandse Zending zullen verlaten.

Zoals U weet is mijn innig geliefde vrouw enkele dagen geleden verscheiden. Haar heengaan was zo'n plotselinge slag, dat het mij en mijn dochter met een verslagen hart en in diepe droefenis heeft achtergelaten. Geheel tot ons doorgedrongen is dit grote verlies nog niet. Precies twee jaar nadat zuster Lillywhite de Europese bodem heeft betreden, is haar zending afgelopen en is zij naar huis teruggekeerd. Mijn eigen zending is verkort geworden. Het Eerste Presidentschap heeft mij, met oprechte deelneming in dit grote verlies, bericht dat het hun wens was dat ik het stoffelijk overschot van de overledene naar huis zou begeleiden en daarna niet meer terugkeren. Ik weet dat deze Broeders te allen tijde wijsheid betrachten in hun besluiten en ik besef dat dit in mijn geval ook het beste is. Maar, geliefde Broeders en Zusters, ik kan U zeggen dat ik heel graag nog weer hier terug was gekomen.

Zuster Lillywhite, Dorothy Ann en ik hebben een grote en waarachtige liefde voor dit Nederlandse Volk en voor de Zending. Het bedroeft mij U te moeten verlaten.

Toen President George Albert

Smith mij indertijd op zending riep, zeide hij dat ik bevoorrecht was om naar een van de allerbeste zendingen in de wereld te gaan. Naar een volk dat mij met open armen zou ontvangen en dat het woord des Heren met gretigheid zou aanvaardden. Ik weet, dat zijn woorden waar zijn. De wijze waarop wij hier door de mensen zijn ontvangen en bejegend is roerend geweest. Het Nederlandse volk is vriendelijk, gastvrij en hartelijk. Het is bovendien godsdienstig en staat open voor de waarheid. Het is mij onder alle omstandigheden een vreugde geweest om onder U te werken. Ik heb veel achting voor U allen.

Daar wij door de omstandigheden binnen een week moeten vertrekken, is het ons onmogelijk om nog de gemeenten te bezoeken en afscheid van U te nemen. Het doet ons leed dat dit niet meer kan. Wij hadden graag Uw aller hand geschud en U nogmaals willen verzekeren hoe veel wij van Uw liefde en goedheid hebben genoten. Woorden zijn arm om onze gevoelens tot uitdrukking te brengen. Maar moge U in Uw harten getuigenis daarvan ontvangen en weten dat wij U allen veel verschuldigd zijn. U hebt allen op de een of andere wijze bijgedragen tot de vreugde van ons verblijf hier.

Moge ik met onze vaarwelwen-

sen Gods beste zegen over U allen afsmecken en U vermanen het Evangelie getrouw te blijven, al Uw geloof en krachten in te spannen om dagelijks groter vooruitgang te maken, opdat Uw kennis verrijkt moge worden en gij zult leren het Evangelie in grotere mate te leven. Wij moeten allen door geloof en God's leiding leren hoe wij de Evangeliewetten in ons dagelijks leven moeten toepassen. Vele jaren zijn nodig om zodanig te leren leven dat onze daden en gedachten beheerst worden door de Geest des Heren. Er is niets dat ons in dit leven groter blijdschap zal schenken dan een hart dat zuiver is tegenover God en vol mededogen tegenover de naasten, dat steeds groeit en mooier wordt. Wie trouw is aan 's Heren inzettingen, zal altijd kracht hebben om moeilijkheden te overwinnen en een voorbeeld en een licht te zijn in

deze donkere wereld. Moge de Heer U nabij zijn, U zegenen en versterken. En moge de Zending groeien en bloeien onder de zeker bekwame handen van hem, die mij zal opvolgen.

Mijn dochter Dorothy Ann en ik groeten U. Wij houden veel van U. Wij zullen U nooit vergeten. En mijn vrouw die, haar zending heeft vervuld, is gelukkig en tevreden in het besef dat zij altijd bereid is geweest alles te geven voor de zaak van het Evangelie. Zij draagt U in haar hart en haar liefde zal altijd tot U uit blijven gaan.

Moge het Nieuwe Jaar voor U geluk en voorspoed brengen. En de Geest en de bescherming des Heren.

Met allerbeste groeten,

President John P. Lillywhite
en Dorothy Ann.

La Bruyère:

Al is het gelukkig van goede familie te zijn, niet minder gelukkig is het zo te zijn, dat men daar niet meer naar vraagt.

Zschokke:

Beter zich tienmaal te laten bedriegen dan éénmaal zijn geloof in de mensheid te verliezen.

Heinrich Heine:

Elke tijd heeft zijn vraagstuk, door de oplossing waarvan de mensheid voorwaarts geholpen wordt.

AAN

President en Dorothy Ann Lillywhite.

*

Het is met weemoed in het hart, dat wij, leden en vrienden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland, U deze groet ten afscheid brengen, want wij weten, dat wij U, geliefde President, hier in Nederland niet weer zullen zien. Of wij ooit Dorothy Ann hier nog eens zullen verwelkomen? Wij kunnen het slechts hopen.

President, gij zijt vier malen hier geweest, vier hoogst eervolle zendingen hebt gij in deze lage landen met hun grillig klimaat, dat zozeer verschilt van dat van het land, vanwaar gij gekomen waart, volbracht, waarvan drie als Zendingspresident, in welke laatste functie gij steeds werd bijgestaan door Uw moedige vrouw met haar bewonderenswaardige geestkracht, totdat haar krachten in deze zendingstijd haar begaven en zij naar de andere zijde werd geroepen. Met dit heengaan verliezen wij nu ook U beiden en dat vervult ons met droefheid. Doch deze droefheid is gemengd met dankbaarheid om wat U steeds voor ons en voor de zendingen zijt geweest en wat U met Uw grote gaven van verstand en hart voor de Neder-

landse zending hebt betekend. Wij klagen niet, want wij weten, dat Uw beider onwankelbaar geloof en sterke getuigenis U zullen schragen en — dankbaar in het besef, dat het lijden van Uw dappere Vrouw en Moeder een einde heeft genomen — zult gij met vast vertrouwen het leven verder doorgaan, wetende, dat op het afscheid van haar een heerlijk weerzien volgt. De heilige band, die haar met U verbindt, kan niet worden verbroken; als een symbool van deze onverbreekbaarheid heb ik de beeltenissen van U drieën op de omslag van de Januari-Ster doen plaatsen.

Wij groeten U en wensen U God's leiding en zegen toe. Dat Hij U, geliefde President, ginds in Zion de rust moge schenken, die U zo ruimschoots verdient en dat Uw levensavond moge worden verlicht door de liefde van Uw kinderen en dat onze Vader in de Hemel U, Dorothy Ann, moge zegenen in Uw jonge leven en U troosten in het verlies van haar, die gij zo lief hadt en die wij in eerbied en liefde gedenken.

A. D. J.

Wassenaar, 1 Jan. 1952.

Een Nieuwjaarswens

Mijn Broeders en Zusters!

Der goede gewoonte getrouw om in de eerste Ster van het Nieuwe Jaar een heilwens te plaatsen, zend ik U allen mijn hartelijke groet. Ik hoop, dat het U wel moge gaan in 1952 en dat wij ook dit jaar in ons vaderland in vrede mogen leven en God mogen dienen naar de inspraak van ons geweten, hetgeen helaas niet voor alle landen het geval meer is. De wereld leeft in angstige spanning en de harten van velen zijn vervuld van vrees voor de dingen, die misschien zullen gebeuren. Tastend gaan zij hun weg, want er heerst duisternis. Maar waar het Licht, dat in de wereld gekomen is, werd begrepen en toegelaten, daar wankelt de voet niet, want het levenspad is verlicht en het doel vast omljnd. Laat ons ook weer dit jaar het vaste voornemen hebben — en ten uitvoer brengen — om noch ter linker- noch ter rechterzijde af te wijken, maar, onze plicht vervullend, in geloof en vertrouwen recht op het doel — gij kent het — afgaan.

God zegene U allen!

A. D. Jongkees.

Gevleugelde Woorden,

JACOB CATS:

met wijsheyd te kiezen
geen moedt verliesen
maar staegh volherden
soo sal 't eens werden.

Brief van een Moeder aan haar zoon, die zendeling is.

(Naar een gedicht uit de Improvement Era van Mildred Tenney Handy).

Ik vraag mijn Vader thans geen verd're gunst,
dan deze vrede in mijn hart vandaag;
'k ontving je brief en las hem door
en Twijfel leed voorgoed een nederlaag.

Je ging van ons reeds langer dan een jaar gelêe
en dagen zijn vergleden vol van eenzaamheid;
die dag van afscheid staat nog helder voor mijn geest;
het lijkt zo kort en toch zo'n lange tijd,
dat tranen als een mist beneveld mijn oog
en ik met dofheid in het hart je lief gezicht
tot afscheid in mijn handen hield,
mijn kind....., mijn kleine jongen.....
voor wiens welzijn ik in diep gebed
zo vaak voor God was neergeknield.
Wie moest nu verder voor je zorgen,
je helpen bij de kleine dingen van de dag?
Toch mocht ik je niet langer bij me houden,
omdat thans God je riep om, met gezag bekleed,
in Zijnen dienst te gaan, ver in een vreemde stad.
Was dit niet wat ik altijd voor je wenste,
en waar ik ook in alle stilte steeds om bad?
j'Als baby in mijn armen houdend
zag ik je reeds in 't zendingsveld,
God's Naam met lof en eer verkondend
en zonder male, zonder geld.
Waarom deed mij het harte zeer, toen ik het vuur zag,
dat jouw oog verlichtte,
en alle kloekheid, toen die roeping tot je kwam?
Waarom dacht ik jou dáármee te verliezen
en was 't, of ik een zwaar verlies vernam?

Verlies? Verlies? O, Vader, 'k bid U thans
mijn zelfzucht en mijn eigenliefde te vergeven,
die maakte, dat ik hem, mijn jongen,
bij me wenste voor altijd;
mijn jongen, 'k zie nu in: *dit* is voor jou het Leven,
de Glorie Gods in alle Eeuwigheid!

Je woorden op de dichtbeschreven vellen
vervullen me met trots, met eërbied en ontzag,
ze drongen heel diep in mijn harte binnen,
en deden me belijden, hetgeen alleen God's Licht vermag.

Ik zie nu in, hoe j'als een ridder uit de vroeg're eeuwen
 te velde trok; het gold een zaak van eer;
 je ging om donk're machten te bestrijden
 en overwon ze, dapper vechtend, keer op keer.
 Nu is de vrees ook uit mijn hart gebannen,
 dat je zou sneuv'len in een aardse strijd,
 want God is steeds jouw Schild en jouw Vertrouwen
 en staat jou bij voor nu en voor altijd.

Ik vraag mijn Vader thans geen and're gunst,
 dan deze vrede, die mijn hart doortrilt,
 nu op dit ogenblik, zó moet het zijn,
 want dat heeft God gewild.
 Ik zie nu ook, dat jii, mijn zoon,
 deel uitmaakt van *Zijn* Plan.
 'k Geef Gode dank, mijn kind, mijn jongen werd tot MAN.

Vrije vertaling van gedicht op blz. 32 uit „Smile posts of Satisfaction”.

Het Lied der Liefde

(Zie I Cor. 13)

Door 's levens dorre woestenij gaat als een toorts met helder licht
 de kracht der Liefde; met Godsvertrouwen
 stralend van het aangezicht
 en moed steeds puttend uit de bron der hoop,
 gelijken lasten, die ondraag'lijk schenen
 ons vederlicht, versnellen onzen loop.
 Met blijdschap lichten wij de moeilijkheden — hetgeen
 ons eerst onmog'lijk scheen —
 tot bóven onze hoofden, want liefde's grootste glorie
 geeft ons die kracht alleen.
 De liefde bindt aaneen en weeft tezaam
 de draden van het leven;
 zodat de verste hoeken van de aard en van den Hemel en 't Heelal
 als één groot Plan der Liefde aan de mensheid wordt gegeven!
 O Liefde, O God, zó is het duid'lijk en héél klaar,
 ik wéét het, wéét, dat het is waar,
 U bent de God der Liefde!
 Zoals de Liefde Goddelijk is en voor de mens geschapen is,
 in dienst van U en van de mens, 't omvat
 het *alles*, 't is Uw wens, dat wij in Liefde leven.
 O Vader, help ons bij ons gaan, laat ons beseffen Uwe Naam
 en steeds meer Liefde geven!

Andrée.

Het is voor de wijzen en verstandigen verborgen gehouden.

(vrij naar *Cumorah's Gold Bible* van E. Cecil Mc.Gavin)

*

Er zijn vele ernstige en weldenkende mensen, die in woord of geschrift, of beide, hebben gezegd, dat hetgeen thans in de kerken wordt verkondigd, niet meer in overeenstemming is met wat Jezus tijdens zijn zending op aarde Zijn discipelen leerde. Onder hen zijn — of waren althans — verscheidene godsdienstleraars. Dit is, gezien het gezag, dat hun door de leek over het algemeen wordt toegekend, zeer eerlijk. Nog eerlijker en moediger zijn diegenen onder hen, die zonder omwegen uitdrukking geven aan hun geloof, dat het zonder nieuwe openbaring van God niet mogelijk is het zuivere Evangelie te verkondigen.

Ik wil U thans de stem van enige dezer mannen en vrouwen laten horen. D. M. Canright in zijn „The Bible from 'Heaven'“ (de Bijbel uit de Hemel) zegt:

Indien wij een openbaring konden ontvangen, direct van God, zou dit — naar wij allen moeten toegeven — van de grootst denkbare waarde zijn. Wij zouden bij zulk een openbaring niet behoeven te raden, want God's gedachten zouden daarin zijn uitgedrukt. Dan zouden wij precies weten wat goed was en wat verkeerd. God zou ons dan duidelijk kunnen zeggen wat Hem zou behagen en wat mishagen. Hij zou ons kunnen zeggen hoe en wanneer wij tegen Hem zondigden, hoe wij met Hem verzoend konden worden. Hij zou ons kunnen zeggen, wat onze toekomst is, wat de gevolgen van zonde zijn en wat de beloning is voor gehoorzaamheid. In-

dien God zelf kon spreken en ons zeggen, dat Hij ons liefhad, medelijden met ons had, ons wilde vergeven en op bepaalde voorwaarden ons wilde redden, zouden wij op zulk een openbaring kunnen bouwen.

Allen moeten toegeven, dat zulk een openbaring uiterst wenselijk is en meer dan iedere andere aardse zegening door ieder eerlijk mens, die werkelijk het rechte verlangt te weten, verwelkomd zou worden. Dat God zulk een openbaring aan een mens kan schenken, indien Hij dat verkiest, moet ieder oprecht mens gerechtelijk toegeven.

Robert Anderson zegt in zijn „The Bible and Modern Civilization“: (de Bijbel en de Moderne Beschaving)

Het komt mij onbegrijpelijk voor, dat een goed en liefhebbend God Zijn kinderen zonder een openbaring kan laten gedurende hun verblijf in een wereld, die zo vol twijfel, zorg, smart en zonde is.

Indien wij niet de mogelijkheid willen aanvaarden van een God, die tot ons spreekt, is dit hetzelfde alsof wij zouden zeggen: „Indien er een God was, zou Hij toch nimmer, in al de eindeloze eeuwen, met de mens die Hij geschapen heeft, kunnen spreken.“ Met deze gevolgtrekking maken wij iedere God, hoe ook begrepen, zwakker dan onszelf.

Aldus Eleanor Harris Rowland.

Hier volgt de verzuchting van Theodore Parker:

Moge God ons nieuwe manifestaties zenden van het geloof in Christus, die het mensenhart in vlam zullen zetten als nooit tevoren, een nieuw Woord, dat ons leert, wat wij zijn, dat ons allen opnieuw naar God's beeld maakt, ons tot een beter leven voert ter vervulling van de He-

breeuwse profetie; moge God's Geest op jonge mannen en maagden worden uitgestort, op ouden van dagen en op kinderen, waardoor allen zich het Woord van Christus bewust worden. Moge Hij ons de Trooster zenden, die alle nodige dingen zal openbaren!

De wijsgeer Emerson zegt onder meer in zijn min of meer profetische rede:

Het leerstuk over inspiratie is verloren gegaan, de minderwaardige leer van de meerderheid van stemmen neemt de plaats in van de stem der ziel. Wonderen, profetie, het ideale leven, het heilige leven, bestaan alleen nog maar als geschiedenis van oude tijden; de gemeenschap gelooft er niet meer in en vraagt er niet meer naar en wanneer men er over spreekt, vindt men dat belachelijk... Het gebrek aan vitaliteit van de godsdienst, de veronderstelling, dat de tijden van inspiratie voorbij zijn, dat de Bijbel is gesloten; de vrees het wezen van Jezus te verlagen door Hem voor te stellen als een mens, bewijzen voldoende de valsheid van onze theologie. Het ambt van een waar leraar is: aan te tonen, dat God is, niet was; dat Hij spreekt, niet sprak. Het ware Christendom, een geloof als dat van Christus in de onsterfelijkheid van de mens — is verloren gegaan..... Ik zie uit naar het ogenblik, dat deze opperste schoonheid, die de zielen van deze Oosterlingen en voornamelijk de Hebreëen verrukte en door hun mond orakeltaal tot alle tijden sprak, ook in het Westen zal spreken.

Dr. McCartney van de Presbyteriaanse Kerk heeft eens gezegd:

Het ongelooft in de wereld is in sommige kerken en colleges zó ver gegaan, dat Paulus, Petrus en Johannes nooit een — wat men thans noemt — Christelijke toespraak als zodanig zouden herkennen. Zij hebben van Jezus een letter gemaakt en een godsdienst gesticht, waar praktisch niets zonde is. Inderdaad: de grote moeilijkheid met onze kerken van deze tijd is dat niemand meer een zondaar is.

Laat ons deze ontboezemingen besluiten met enige uitspraken van Alexander Campbell, uit wiens

geschriften wij kunnen lezen, dat hij zich geroepen gevoelde het Koninkrijk, in Dan. 2:44 genoemd, te stichten. Hij geloofde de aangewezen persoon te zijn om het oorspronkelijke Evangelie aan de wereld terug te brengen.

Hij werd in 1788 geboren en stierf in 1866. Hij wist volgelingen om zich te verzamelen en is de stichter van de Noord-Amerikaanse sekte „The Disciples of Christ” of „Campbellieten”. Zijn volgelingen (in 1935 ongeveer 2 miljoen) rekent men gewoonlijk tot de Baptisten, ofschoon zij alleen de wijze van dopen (door onderdompeling) met deze gemeen hebben.

Hier volgen enige van zijn uitspraken:

Het is voor de oppervlakkigste waarnemer, die enigszins met de toestand waarin het Christendom verkeert en met de Kerk van het Nieuwe Testament bekend is, duidelijk, dat veel, zeer veel ontbreekt om het Christendom en de Kerk van deze tijd op die hoogte te brengen.

Alle wijze en goede mensen verwachten een duizendjarig vreedrijk, een tijdperk van groot geluk op aarde. Zij allen beweren, dat groter licht dan men tot dusver bezat, ons aller deel zal zijn.....

Een nieuw tijdperk is op komst, een tijdperk, dat bekend zal zijn als de Herschepping in de komende duizend jaren. De Heer Jezus zal Jeruzalem spoedig herbouwen en de tabernakel Davids doen herrijzen, die zo lang een puin hoop was. Laat de Kerk zich op de komst des Heren voorbereiden en toezien, dat zij zich gereed maakt voor Zijn verschijning. Doch de voorbereiding van een volk op de komst des Heren moet *het gevolg zijn van de herstelling van het oude evangelie en van de oude orde der dingen*¹⁾ Wij moeten de eerste kerk navolgen zo goed wij kunnen, maar evenaren kunnen wij haar nimmer. Ondanks al onze pogingen zal er verschil blijven bestaan; konden de apostelen en eerste Christenen hier zijn, zij zouden bij de aanblik wenen.

Wij zijn overtuigd, ten volle overtuigd, dat het gehele hoofd ziek is en het gehele hart afgemat door het moderne Christendom. De kwalen van het volk kunnen niet worden genezen door ijverig de vele plannen te volgen die tot bekering zijn ontworpen door de geestelijkheid, maar wel door het loslaten van ieder menselijk schema en een onderwerping aan een studie van het Christendom, zoals dit in de Bijbel wordt ontwikkeld. Dit is de manier, en de enige, waarop de genezing en de herstelling worden tot stand gebracht.

En terwijl ik schrijf en werk zoals ik doe, weet Hij, die de harten van alle mensen kent, dat ik het doe uit de volle overtuiging, geput uit Zijn uitspraken, dat het Christendom van onze tijd een verdorven Christendom is en dat men de oorspronkelijke orde der dingen in bijna alle gezindten der belijdende Christenen, uit het oog heeft verloren.

Het is betreuenswaardig en gevaarlijk tevens, dat er net zoveel geloofsbelijdenissen als meningen onder de mensen en er evenveel bronnen voor godslastering als gebreken onder ons zijn, omdat wij naar willekeur geloofsbelijdenissen maken en ze even willekeurig verklaren. En zoals er slechts één geloof is, zo is daar slechts één God en één doop. Wij verzaken dit ene geloof, wanneer wij zoveel verschillende geloofsbelijdenissen maken. Deze verscheidenheid is oorzaak, dat wij geen waar geloof onder ons hebben. Wij kunnen niet onkundig zijn van het feit, dat wij sedert het Concilie van Nicea niets anders hebben gedaan dan geloofsbelijdenissen maken.

..... De melaatsheid van de afval breidde zich over het ganse Christendom uit..... De afval was zó volkomen, dat niet één stem in de gehele wereld buiten de hedendaagse reformatie het volk toeriep tot het zuivere Evangelie van Christus terug te keren..... zich af te wenden van de kerken, die een gedaante van godzaligheid hebben, doch de kracht ervan verlooche-
nen..... Alles wat nodig is om ons de vreugden van het duizendjarig rijk te verschaffen, zal het oude Evangelie moeten zijn en de oude orde der dingen, duidelijk, volledig en getrouwelijk aan ons voorgelegd.

Nu zou men, na het lezen van al deze ontboezemingen, waaruit een reikhalzend verlangen naar de terugkeer van het Licht duidelijk spreekt, geneigd zijn te denken: Toen dus eindelijk dat Licht kwam, die openbaring van de „grootst denkbare waarde” — „de herstelling van het oude evangelie en van de oude orde der dingen”, zullen deze mensen de brengers van die blijde tijdingen zeker wel met open armen hebben ontvangen!”

Niets is minder waar en de reden is niet ver te zoeken.

Wij leven in een tijd van wetenschap, een tijd, waarin de wonderen der techniek in snelle opvolging het leven van de mens binnentreden.

„De mens” — zo denken velen — „is de opperste intelligentie van alle intelligenties, die ons bekend zijn. Indien er een Wezen is, dat groter intelligentie heeft dan de geleerdsten onder ons en indien dat Wezen hun iets zou willen mededelen, zal dat ongetwijfeld geschieden op een wijze, die met hun intelligentie strookt.”

Het behoeft ons dan ook niet te verwonderen, dat noch Emerson, noch Campbell, noch wie ook van de anderen in de goddelijke zending van Joseph Smith geloofden. Een jongen uit een arme landbouwersfamilie, een simpele ongeletterde zoon van een landarbeider zou door God als Zijn werktuig zijn gekozen om het oude Evangelie terug te brengen? Het mocht wat! En dan die geschiedenis van de herkomst van het Boek van Mormon. „Wie van ons” — zo spraken die geleerden onder elkander — „zou zulk een dwaas verhaal over gouden platen, die in de aarde verborgen

lagen en op aanwijzing van een engel (stel je voor: een engel) tevoorschijn zijn gebracht, geloven? Neen, als die Joe Smith de platen aan een museum had afgestaan, zodat iedereen, ook de oudheidkundigen en Egyptologen deze op hun waarde hadden kunnen toetsen, ja dan zou men hem hebben geloofd en de gehele wereld zou zich over deze vondst hebben verblijd. Men kan echter niet van ons verwachten, dat wij het verhaal van Joseph Smit met zijn geheimzinnigheid, zouden geloven. 't Is waarlijk al te simpel!" Het bleef evenwel niet bij deze afwijzende houding. Bij Alexander Campbell voornamelijk sloeg zij om in vijandschap.

Hij schrijft o.a. onder het hoofd: „Internal Evidence" (Inwendig bewijs):

Het Boek van Mormon zegt, dat het Oude en het Nieuwe Testament de openbaringen, instellingen en geboden van God bevatten..... Niemand, die zijn ogen open heeft, kan erkennen, dat beide boeken van God zijn gekomen. Als wij erkennen, dat de Bijbel, zoals deze nu is, van God is gekomen, dan is het onmogelijk, dat het Boek van Mormon dezelfde oorsprong heeft, om de volgende redenen:

1. Smith, de werkelijke schrijver, onwetend en onbeschaamd als ooit iemand, die een boek schreef, verdraagt zijn gespleten ziel door zijn gehele boek op een vals of een voorgewend feit te baseren, dat God tot een leugenaar maakt. Deze onwetende en onbeschaamde leugenaar, enz. enz.

Tenslotte zegt hij nog:

Ik zal alle inwendige bewijzen, die ik een opmerking waardig acht, in de volgende details opnoemen:

Het Boek van Mormon beweert met tussenpozen te zijn geschreven en door verschillende personen, gedurende de lange periode van 1020 jaren. Doch wat eenheid van stijl betreft, is er sedert de tijd, dat het eerste boek in menselijke taal ver-

scheen, niets geschreven, dat zó duidelijk de bewijzen in zich bergt, dat het van één hand afkomstig is en door één brein bedacht als juist ditzelfde boek..... En daar Joseph Smith een zeer domme man is en op het titelblad als de schrijver wordt vermeld, twijfel ik er geen ogenblik aan, dat hij de enige schrijver en eigenaar er van is.

Het is even zeker Smith's maaksel als Satan de vader der leugens is, of de duisternis een kind van het licht. Tot zover de inwendige bewijzen van het Boek van Mormon.

Het spreekt vanzelf, dat die grote zekerheid vrij spoedig op een zeer wankel basis kwam te staan en door de kracht der niet te loochenen feiten een vervaarlijke duiking moest maken, toen het aantal leden van de Kerk in Kirtland, Ohio en Missouri toenam en deze zich daar verzamelden.

Onder die leden waren vele bekwame, intelligente mannen en vrouwen, ook voormalige Protestantse geestelijken. Het werd toen wel duidelijk, dat „de domme Joe Smith" niet de schrijver kon zijn.

Men was genoodzaakt naar een andere verklaring te zoeken. Een zekere Hurlburt, een afvallig lid, deed er een aan de hand; de welbekende Spaulding-theorie deed zijn intrede. Jarenlang heeft dit fabeltje zich weten te handhaven, totdat in 1885 het manuscript van Spaulding werd ontdekt. Men vergeleek het met het Boek van Mormon, doch kon niet de minste overeenkomst ontdekken (zie de Ster van November 1951, brief aan Ds. de Voogd te Delft). Men bedacht toen wat anders: Spaulding had reeds eerder een andere roman geschreven; daar had Sidney Rigdon zich meester van gemaakt en uit dat verloren gegane manuscript heeft hij het Boek van Mormon gecopieerd." De leer-

stellingen in het Boek van Mormon zouden dus de geesteskinde- ren Van Solomon Spaulding zijn, een man, die veertig jaren lang de Presbyteriaanse leerstellingen en die der Congregationalisten (die practisch niet van elkander verschillen) heeft gepredikt en daarvan dus doordrenkt was! Het psychologisch onhoudbare hiervan springt onmiddellijk in het oog.

Laat ons, tot slot, nog even terugkeren tot de opmerking van hen, die zeiden: „Als Joseph Smith had gehandeld zoals wij zouden hebben gedaan, zouden wij hem hebben geloofd!” De vraag kan gesteld worden: „Waarom deed hij dat niet?”. Het zou voor hem een triomf zijn geweest!”

Laat mij deze vraag beantwoorden met een wedervraag:

„Waarom ging Jezus, na Zijn opstanding, niet naar Pilatus en

zeide Hij hem niet: Toen ik als beschuldigde voor u stond, geloofdet gij Mij niet, toen Ik zeide, dat Ik de Koning der Joden was. Nu zijt ge overtuigd, want zie, Ik ben opgestaan.”

Jezus ging evenmin naar de leden van het Sanhedrin om hun te zeggen: „Ik heb u gezegd, dat Ik God's Zoon ben en uit de doden zou opstaan, maar gijlieden geloofde mij niet!”

Ja, waarom deed Jezus dat niet? Te denken, dat alleen daardoor velen tot Hem zouden zijn gekomen, is dwaasheid. De geschiedenis van de rijke man en de arme Lazarus is daar het bewijs van.

Er ligt in dit artikel nog een ander bewijs besloten ten aanzien van Alexander Campbell en de zijnen. Het bewijs van de waarheid van Jezus' woorden in Lukas 18:17 en Matth. 18:3.

1) Cursivering van Vert.

TER WILLE VAN DE KINDEREN

*Je kunt geen werkplan volgen, 't is een taak voor dag en nacht,
Die nimmer goed door vreemden of een huurling wordt volbracht.
Je geeft z' ook niet aan anderen en zoekt dan pret van huis.
De taak van kinderen leiden vraagt elk minuutje thuis.*

*Je raakt hen kwijt wanneer je hen op de hoek der straat laat staan;
Je raakt hen kwijt wanneer zij maar met wie weet medegaan;
Je raakt hen kwijt wanneer je hen loslaat bij storm en drang;
Je moet hun vreugden delen en hun schik in dans en zang.*

*Hen te trainen schande en zonde te weerstaan, eist al uw tijd,
Hoe koud de sleutel van het huis, waar geen moeder je verbeidt;
En bij al wat 't jonge volkje teleurstelt haalt er niets
Bij 't bill're: „Er is geen eten klaar, bereid jezelf maar iets.”*

*Rust nooit van 't werk! Zelfzuchtige pret? O, vind geen tijd er voor!
Faalt het ons aan liefde en ijver, 't jonge volkje gaat te loor.
Maar niets haalt er bij de zegepraal, en geen winnen is zo zoet
Als de triomf, die onze jeugd voor strik en val behoedt.*

*Vrij uit het Engels
Schrijver mij onbekend*

Frank J. Kooyman

HET TWEEDE GEBOD

Wanneer wij zo zitten te peinzen over de zin van dit Tweede Gebod, gaan onze gedachten vanzelfsprekend naar het Eerste Gebod, want deze beide zijn onverbrekkelijk met elkander verbonden.

„Gij zult liefhebben den Heere uw God met geheel uw hart en geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Dit is het eerste en het grootste gebod. En het tweede *daaraan gelijk* is: Gij zult uwen naaste liefhebben als uzelfven”. (Matth. 22 : 37-39).

Sprekende over het tweede gebod, moeten we dus steeds het eerste voor ogen houden, omdat de mate van liefde die we God en die, welke wij onze naaste moeten toedragen gelijk moeten zijn. Om deze geboden te kunnen naleven, moeten we ons in de allereerste plaats een begrip kunnen vormen van God en van onze naaste, en hoewel heel veel mensen hier erg licht over denken en hier eigenlijk geen probleem in zien, schijnen God's eigen gedachten hieromtrent volkomen van de hunne te verschillen, want Hij heeft ons in de bovenaangehaalde verzen heel duidelijk laten weten, dat het hier gaat om het EERSTE en het GROOTSTE gebod en dat het tweede DAARAAN GE-LIJK is.

Wij, als Heiligen der Laatste

Dagen weten uit de Schriften, maar vooral uit de door God gegeven openbaringen, *wie* God is en hoe wij Hem kunnen leren zien en kennen. Door ons groeiende vertrouwen in Zijn Liefde en Genade wordt ons Godsbegrip

steeds groter en komen we tot een steeds dieper besef van Zijn onveranderlijke en onwankelbare Goedheid tegenover Zijn kinderen hier op aarde. Maar hebben wij eigenlijk wel ooit stilgestaan bij het begrip

*Gij zult uwen
naaste
liefhebben
als uzelfven.*

Matth. 22 : 37 - 39

„naaste”? Wie zijn onze naasten? Wie worden hieronder verstaan? Zijn het onze ouders, kinderen, broeders en zusters en misschien onze intieme vrienden en kennissen? Is er ergens een grens te trekken waar het begrip „naaste” ophoudt en het woord „vreemde-ling” begint?

Dat geloven wij niet. In God's ogen zijn wij allemaal broeders en zusters van elkaar en vormen wij één grote familie, een familie, die met God's wil door Adam en Eva werd gegrondvest en die in de steeds groeiende wereldbevolking van thans zijn vertegenwoordiging vindt. Elk lid van deze familie is een broeder of zuster van ons, en of de huid hiervan nu zwart, bruin of licht gekleurd is, of de neus nu recht of gebogen is, dit mag in de liefde, die wij deze broeder of zuster toedragen, geen verschil uitmaken.

Als we bij dit feit stil blijven staan en de draagwijdte ervan diep in ons laten doordringen, dan beseffen we misschien eerst, hoe moeilijk het naleven van dit tweede gebod is en komen we tot de ontdekking, dat het uitdragen van liefde aan „naasten“ toch niet zo gemakkelijk is als we oorspronkelijk hadden gedacht.

Moet ik vriendelijk zijn tegenover de voorbijganger, die me de weg vraagt als ik naar de trein hol en deze misschien nog op het nippertje kan halen?

Natuurlijk! Vriendelijkheid is een onderdeel van de liefde en die voor U onbekende persoon is één van Uw naasten!

Moet ik verdraagzaam zijn tegenover andersdenkenden, zelfs wanneer ze mijn overtuiging aanvalen en verklaren, dat ik gek ben? Natuurlijk! Want verdraagzaamheid is een onderdeel van de liefde en zelfs dit soort mensen kan door onze houding misschien een glimpje van het Licht opvangen, dat God in onze harten heeft geplant en dat wij als Liefde aan onze „naasten“ moeten doorgeven.

Moet ik de mensen vergeven, die me belasteren en omlaag halen, omdat ze zich geen oordeel kunnen vormen over het zieleven van anderen, wanneer dit niet

altijd op het uiterlijk wordt meedragen?

Natuurlijk! Want vergevingsgezindheid is één van de grootste eigenschappen, vervat in de Liefde en deze Liefde hebben we van God gekregen om onze „naasten“ gelukkig te maken.

Deze Liefde is het enige talent, dat ieder mens zonder uitzondering hier op aarde heeft ontvangen en we kunnen dit lezen in Joh. 1 : 9, waarin staat: „Dit was het waarachtige licht, hetwelk verlicht een iegelijk mensch, komende in de wereld“.

Dit Licht is God en God is Liefde en onze Liefde voor God moet gelijk zijn aan onze Liefde voor onze naasten.

„Onze naasten“, dat zijn alle mensen op de wereld, niet alleen onze ouders en verdere familieleden, onze vrienden en kennissen, neen, *alle* mensen op deze grote, grote aarde.

Laat ons bidden, dat God al deze mensen, al deze broeders en zusters, al deze „onze naasten“ moge zegenen en leiden en hen allen tot het besef brengen, dat de enige wijze waarop zij hun God kunnen dienen en Zijn Eerste Gebod kunnen gehoorzamen is in het onderhouden en naleven van Zijn Tweede Gebod „Daaraan Gelijk“. Amen. Andrée.

Chinese wijsheid:

Het is gemakkelijk genoeg een wijs man te overtuigen, maar het is een zware opgave te argumenteren met een dwaas.

Charles Kingsley:

Geen ernstig denker pleegt plagiaat zonder meer. Hij zal nooit aan anderen ontlenen wat hij niet, min of meer, zelf heeft bedacht.

Onze
Zonnehoek

Bijlage van „De Ster” voor onze
zonnige jeugd.

Redactie adres:
LAAN VAN POOT 292
DEN HAAG



WONDEREN ONDER DE MICROSCOOP

door Delos L. Glossner.

*

Het was in het jaar 1673. Een menigte Hollandse burgers stond bijeen voor de deur van een eenvoudig huis.

„Wat is hier aan de hand?” vroegen we.

„Weet U dat niet? Wij zijn hier gekomen om onze buurman geluk te wensen, Antony van Leeuwenhoek. Hij heeft de plaats Delft wereldvermaardheid bezorgd, omdat hij de maker is van de beste microscopen ter wereld en door zijn ontdekking van de kleinste aller levende wezens. Men heeft hem onderscheiden door hem lid te maken van

het grootste wetenschappelijke lichaam ter wereld, The Royal Society of England.

„Hoe kunnen we deze beroemde man te zien krijgen?” vroegen we.

„O,” sprak een ander, „Blijf maar bij ons, dan kunt U hem zien en met hem spreken. Keizers zijn hier geweest om hem te zien, maar hij vindt het een vreugde om aan ons, gewone mensen, de wonderen onder zijn microscoop te tonen. Maar wij moeten U waarschuwen om geen van zijn instrumenten aan te raken, want dan wordt hij erg boos”.

„Tussen twee haakjes”, zei weer een ander. „U Engels-sprekende mensen spreekt zijn naam uit als „Lievenhoek”.

Toen we aan de beurt waren om naar binnen te gaan kwam ons bij de deur een eenvoudig donkerharig meisje van ongeveer 19 jaar tegemoet. „Mijn naam is Maria”, zei ze. „Mijn vader zal in enige minuten bij U zijn”.

Zij bracht ons in een grote kamer met allemaal kasten, diè honderden microscopen en instrumenten bevatten. In één van de hoeken bij het venster zat van Leeuwenhoek, die door één van zijn microscopen tuurde.

Hij keerde zich met een enigszins vermoeid glimlachje naar ons om, alsof hij dacht:

„Waarom al deze drukte? Alles wat ik wil, is alleen gelaten worden. Mijn leven is te kort om nog tijd van mijn werk af te nemen voor deze dwaze vieringen”.

Hij bracht ons naar een tafel met microscopen en toen we in één hiervan keken werd een wonderbaarlijke wereld zichtbaar. Wij hoorden de meester van de microscoop zeggen: „Let eens op de schoonheid en de volmaaktheid van deze kleine diertjes. En sta eens stil bij de grote zorg, die God heeft betracht om zelfs het kleinste van het kleinste te scheppen”.

Want in tegenstelling met de vele mannen die nà hem kwamen, geloofde van Leeuwenhoek, dat God en niet het toeval de bouwer van alle dingen was.

Toen we met hem en zijn dochter spraken, ondergingen we de bijna fanatieke toewijding, die deze man bezat om steeds kleinere en kleinere voorwerpen te zien en te doorvorsen.

Toen hij nog jong was, was hij bediende bij een winkelier en toen hij 21 jaar oud was, bezat hij zelf een zaak. Ook was hij concierge bij het stadhuis. Het kleinzielige gepraat van de klanten verveelde hem, maar zijn vrouw hield daar juist van. Wat was dus meer natuurlijk, dan dat hij de winkel meer en meer aan zijn vrouw overliet en zelf iets ging doen, waar hij werkelijk plezier in had? Hij had de wonderen aanschouwd, die de grove lens van drie tot viermalige vergroting onthulde. En dus begon hij zich, blakend van weetgierigheid, de kunst om lenzen te vervaardigen bij te brengen.

Toen hij alles had geleerd wat de brillenmakers van lenzen afwisten, begon hij op eigen gelegenheid proefnemingen te doen. Een druppel water of olie, opgevangen in een oogje van staaldraad, een druppel gesmolten glas, gevormd in een uitholling, vervat in een stukje koper, waren enige van zijn eerste proefnemingen.

Maar bevredigden deze ruwe lenzen hem? Zeker niet! Dus werkte hij net zo lang tot hij de beste lenzen had vervaardigd, die ooit hadden bestaan. De microscopen, die uit deze lenzen waren gemaakt, waren de mooiste ter wereld, waarvan sommige tot 100 keer vergrootten.

Zijn weetgierigheid bracht hem er toe alles onder de microscoop te bekijken, onverschillig wat — de angel van een bij, houtsplinters en het stuifmeel van bloemen. Alles was koren op de molen van zijn weetgierigheid. — Zijn faam verbreedde zich. De grote mannen van zijn tijd kwamen bij hem om naar de wonde-

ren onder zijn instrumenten te kijken.

„Waarom schrijft U deze ontdekkingen niet op en stuurt U ze niet naar The Royal Society of England?” drong een beroemde Hollander aan.

„Ik ken geen Latijn”, protesteerde van Leeuwenhoek. „Welke geleerde zou het gewone Hollands willen lezen, dat ik kan schrijven?”

„Het is niet de taal, waar zij belangstelling voor hebben. Het is voor wat U doet”, hield de man aan.

Ten slotte liet hij zich overhalen om aan dit grote genootschap te schrijven en van zijn proefnemingen te vertellen. Zij drongen er bij hem op aan om verder te schrijven.

Op een goede dag in 1673 waren hij en zijn dochter bezig in zijn laboratorium.

„Vader, wat wilt U met dat water doen? Het is volkomen helder. Dààr kan niets in zijn”, zei Maria.

„Je kunt nooit weten”, zei haar vader, „we zullen alles eens een keertje bekijken”.

Terwijl hij een klein glazen buisje nam, mat hij zorgvuldig een druppeltje water af en deed dat onder zijn lens. Hij stelde zijn microscoop met nauwkeurigheid in en keek door de kijker. Maria wachtte geduldig af. Haar vader keek op, of hij zijn ogen niet kon geloven. Hij maakte de lens schoon. Hij keek nog eens. Hij sprong op en rende naar zijn kasten. Hij greep een andere microscoop. Met bevende handen

bracht hij er een druppel water onder.

„Maria, Maria”, riep hij uit. „Kijk eens hier! Kijk eens naar die kleine diertjes. Zij schieten heen en weer. Zij draaien als een tol in de rondte. Zij zwemmen rond in een druppel water als een walvis in een oceaan. Die wijze mensen toch! Zij zeiden, dat de kaasmijt het kleinste levende wezen was. Dat is niet zo! Maria, deze diertjes zijn duizend keer kleiner dan het oog van een luis, een millioen keer kleiner dan een kaasmijt!”

„Vader, U bent de eerste man, die deze kleine wezentjes aanschouwt. Schrijf en vertel aan het genootschap, wat U hebt gevonden.”

„Zij zullen het nooit geloven; maar ik zal het hun bewijzen. Geef me een velletje papier, Maria, dan zal ik schrijven, terwijl ik alles bekijk.”

Van Leeuwenhoek had gelijk. Zij geloofden hem niet, tot zij iemand van hun eigen leden hadden gestuurd om het te bevestigen. The Royal Society wilde één van zijn microscopen kopen, maar hij wilde nooit van één afstand doen. Het genootschap slaagde er in een ruwer exemplaar te vervaardigen, waardoor de microben in het water werden aangetoond.

„Ja”, zei Maria, „zij hebben Vader tot een volwaardig lid gemaakt. Daarom zijn al onze burens hier vandaag. Zij vonden Vader vroeger een beetje zonderling.”

„Het zijn beste mensen en ze bedoelen het goed”, zei van Leeuwenhoek.

EER UWEN VADER EN UWE MOEDER, OPDAT UWE DAGEN
VERLENGD WORDEN IN HET LAND, DAT U DE HEERE, UW
GOD, GEEFT. (Ex. 20 : 12).

DE GELE VEER

een Indiaans verhaal door Loren L. Maynard.

*

Kleine Sis stapte uit de wigwam naar buiten in de heldere zonneschijn en riep naar haar broer Wampie:

„Wampie, wacht op me. Ik ga met je mee”.

Wampie, een grote jongen van negen jaar met een glanzende koperkleurige huid en glad, zwart haar, antwoordde zijn kleine zevenjarige zusje: „Nu, kom dan, langzame. Witwolk is ongeduldig. Ik heb de teugels al vast en ze verlangt naar de bospaden.” Maar kleine Sis, die slechts enkele seconden geleden haar hart gezet had op een rit in het bos met haar broer Wampie, stond stokstijf stil en keek naar een grote waterjuffer, die om haar hoofd heenzoemde. Zij hoorde haar broer niet, toen hij langs haar heen reed op zijn Indiaanse pony en naar haar riep. Wampie reed door. „Die kleine toch”, mompelde hij, „altijd staat ze te dromen”.

Terwijl kleine Sis naar die prachtige waterjuffer, die boven de wigwam zweefde, keek, fluisterde ze zachtjes bij zichzelf „Och, ik wou, dat ik vleugels had en ik

helemaal boven het dorp en het bos kon vliegen”.

„Maar waarom doe je het dan niet?”, zei een zachte zoemende stem vlak bij haar oor.

„Ooo!” riep kleine Sis uit en bedekte toen vlug haar mond met een kleine bruine hand.

„Het is goed”, zei de zachte zoemende stem, „je hoeft niet bang te zijn om met me te praten”, en toen streek de grote waterjuffer op haar hand neer en keek haar met grote uitpuilende ogen aan. „O, ben jij het. Wel ik wist niet, dat je kon spreken”.

„Natuurlijk kan ik praten”, lachte de waterjuffer. Nu, zou je met me willen vliegen?”

„O, ik zou niet kunnen vliegen, wel, —”

„Ja, dat kun je wel”, zoemde de zachte stem; „let op”. En de waterjuffer zwaaide een klein toverstafje en wees toen op kleine Sis. „Wel”, riep kleine Sis uit, „nu ben ik even groot als jij en ik heb een paar prachtige vleugels”.

„Ja, beweeg nu je vleugels eens op en neer en zie wat er gebeurt”. Kleine Sis fladderde met haar nieuwe vleugeltjes en ze ging

onmiddellijk van de grond omhoog en zweefde om de toppen van de bomen. Zij vloog langs de oude Rode Eekhoorn en lachte bij zichzelf, toen hij tegen haar te keer ging. Zij vloog naar beneden naar de open deur van haar wigwam en zag haar moeder binnen zitten, die knopen aan een paar moccasins (Ind. sandalen) zette.

„Zeg, kleine prinses, je moet me nu maar volgen, anders haal je je maar moeilijkheden op de hals. Kom volg me”.

De grote waterjuffer zweefde een paar maal om de wigwam heen en vloog toen weg over de toppen van de andere wigwams van het dorp.

„O!” riep kleine Sis uit, toen zij over de top van een wigwam vlogen, die van prachtige kleurige huiden en boomschors was gemaakt, „daar is Geelbloem, mijn kleine vriendinnetje” en ze zweefde recht op het kleine meisje af en vloog vlug om haar gezicht heen. Geelbloem uitte een kreet van blijdschap, toen ze probeerde de kleine waterjuffer te vangen.

„Ha, ha, ha!” lachte kleine Sis, „zou Geelbloem niet verbaasd zijn, als ze wist, dat ze mij probeerde te vangen?”

„Schiet op, kleine, schiet op”, zei de zoemende stem van de grote waterjuffer.

Zonder aarzeling vloog kleine Sis vlug met hem mee en gingen ze in de donkere veiligheid van het bos. Onder een groot blad van een hoge boom zaten zij een hele poos dicht tegen elkaar. Eindelijk fluisterde de grote waterjuffer: „Ik zal eens gaan kijken, of we nu weer veilig verder kunnen gaan”.

„Waarom verstoppen we ons eigenlijk?” vroeg kleine Sis.

„Daar is een grote Vlaamse Gaai”, fluisterde haar nieuwe vriend.

„De Vlaamse Gaai, maar die zou mij geen kwaad doen”, riep ze uit. Hij is mijn vriend”.

„O maar je vergeet, dat je nu een kleine waterjuffer bent, en hij zou niet weten wie je was”.

„Ja, dat is waar ook”, fluisterde ze, en de waterjuffer ging naar het randje van de tak om de omtrek even te verkennen.

„Hij is weg, kom maar”, zei de grote waterjuffer vrolijk, nu dat het gevaar weer geweken was. Zij vlogen weg naar het bos, in en uit de bonte bloemen en toen riep kleine Sis eensklaps tot haar vriend:

„Kijk, o, kijk! Daar rijdt mijn broer Wampie op zijn kleine ponypaard Witwolk. Kom mee, ik ga hem een beetje plagen”.

„Pasop, dat hij je niet vangt. Dan zou hij misschien één van je vleugeltjes kunnen breken en dan zou je niet meer naar huis kunnen vliegen”.

Wampie was juist met Witwolk in de schaduw van een hoge boom gaan staan en liet het dier daar een minuutje uitrusten alvorens verder te gaan, toen kleine Sis langs zijn hoofd vloog.

„Hallo, kleine waterjuffer” zei hij vriendelijk, „je bent wel de aardigste, die ik ooit gezien heb”. Kleine Sis lachte bij zichzelf om het compliment, want Wampie, die altijd erg lief voor haar was, had haar nog nooit verteld, dat ze er aardig uitzag.

Ze vloog regelrecht op Wampie's gezicht af en ging op zijn bruine neus zitten. Wampie keek scheel toen hij langs zijn neus naar de

kleine waterjuffer probeerde te kijken.

Kleine Sis lachte zo hard, dat ze zich afvroeg hoe het kwam, dat Wampie haar niet kon horen. Zij vloog omhoog naar een tak van de boom om haar vleugels even te laten rusten en Wampie keek tevergeefs waar ze gebleven was. Toen zag ze een kleine gele veer aan een twijgje van de boom hangen.

„Ha, ha,” lachte kleine Sis, toen ze het kleine veertje pakte en er mee wegvloog. „Ik heb een idee”. Toen vloog ze naar beneden naar Wampie en deed het kleine veertje in de hoofdband waarin al de grote kleurige veren van de hoofdtooi bevestigd waren. „Zal Wampie niet woedend zijn”, riep ze ondeugend uit, „als hij die kleine gele veer van een wilde kanarie tussen zijn grote adelaarsveren ontdekt?”

Toen werd haar pret onderbroken door een zachte zoemende stem in haar oor:

„Kom nu, kleine, het is tijd om naar huis te gaan”, en toen stond kleine Sis plotseling weer voor haar eigen wigwam en keek naar een grote waterjuffer, die over de toppen van de bomen wegvloog. Zij hoorde haar moeder roepen: „Kleine Sis, ik dacht, dat je met Wampie zou gaan rijden?”

„Nee, moeder”, zei ze dromerig en wandelde langzaam de koele wigwam binnen, „ik heb hoog boven de toppen van de bomen

in het bos gevlogen”. Haar moeder glimlachte om haar kleine meisje, want zij herinnerde zich, dat zij als kind vroeger ook altijd aan het dromen was.

„Het wordt tijd, dat je je middagdutje gaat doen en als je dan weer wakker bent kun je me helpen met knopen aanzetten”.

„Ja, moeder” antwoordde kleine Sis, toen ze op haar zachte vacht ging liggen, terwijl ze nog steeds dacht aan de wonderbaarlijke vlucht, die ze had gemaakt.

Korte tijd later werd kleine Sis wakker, omdat Wampie de wigwam binnenkwam. Hij groette zijn moeder en begon de wederwaardigheden te vertellen, die hij die morgen gedurende zijn rit had beleefd.

„En”, eindigde hij, „ik zag vanmorgen een prachtige waterjuffer”.

„Waterjuffer”?, riep kleine Sis uit en stond slaperig op van haar vacht.

„Ja, het was zo'n leuke, en dat kleine ding ging zo maar op mijn neus zitten. Ik werd bijna scheel door er naar te kijken voor het weer wegvloog”.

„Ooo!”, zei kleine Sis, maar haar verbazing gold niet wat Wampie had verteld over de waterjuffer, maar wat zij zag.

In Wampie's haartooi, zorgvuldig vastgemaakt, zat een klein geel veertje van een wilde kanarie!



EEN STEM UIT DE RIVIÈRA.

Een dezer dagen op het Hoofdkantoor in een aflevering van l'Etoile (de Ster), het Kerkblad van de Franse zending bladerend, kwam ik het getuigenis van een oude Fransman tegen, die mij de mate trof door zijn welsprekendheid, dat ik besloot zijn ontboezeming te vertalen en de lezers van de Nederlandse Ster aan te bieden.

A. D. J.

Mijn nieuwe leven

DOOR JEAN VIEIL.

Nice.

Mijn geliefde broeders, mijn geliefde zusters, mijn geliefde vrienden:

Hier sta ik voor u, nederig als een klein kind, bevrijd van de hoogmoed en het egoïsme, die mijn geest verduisterden. Nu ben ik aangedaan met de tekenen van het verbond, dat ik met onze Hemelse Vader en Zijn Goddelijke Zoon Jezus Christus heb gesloten, namelijk met een levend en diep geloof, een totale en oprechte bekering, de reinigende doop en de krachtadige gave van de Heilige Geest.

Een verbond heeft echter slechts waarde, wanneer verplichting en instemming wederzijds zijn: God schonk mij Zijn genade en Zijn zegeningen, ik ben Hem trouw en liefde schuldig. Trouw en liefde! Ik geef in oprechte bewogenheid daarvan getuigenis. Mijn dankbaarheid jegens onze Hemelse Vader en Zijn geliefde Zoon is grenzenloos. Ik zal mijn best doen Hun gunsten waardig te zijn door grotere innigheid en grotere ijver in Hun dienst.

Er begint een nieuw leven voor mij! Laat tot het goede geloof gekomen, arbeider te elfder ure, zou

ik niet op een hoog en overvloedig loon mogen rekenen, maar wat ben ik gelukkig met de laatste stralen die mij verlichten! Door welk een glans worden mijn laatste levensjaren omgeven! Ginds, aan de overzijde van het graf is onbegrensde hoop, het ingaan in het beloofde rijk van de geest. Mijn vreugde is oneindig zuiver en vervult mijn ziel tot overvloeien toe.

Het is nu alsof onze Hemelse Vader dicht bij mij is, met Zijn geliefde Zoon, en gelijk Samuel, de Profeet, zeg ik tot Hem: „Spreek, Heer, Uw dienstknecht hoort”. (1 Sam. 3 : 9) en ik herhaal met de Psalmist: „Ik ben Uw knecht; maak mij verstandig, en ik zal Uwe getuigenissen kennen”. Ja, spreek tot mij, geliefde Jezus, want Gij hebt de woorden des eeuwigen levens”.

(Joh. 6 : 68).

En thans moet ik u zeggen dat, indien ik enige stralen van het Goddelijk licht heb mogen ontvangen, ik dit geheel te danken heb aan onze geliefde broeders, de zendelingen. In de eerste plaats ben ik onze Broeder Heugly zeer erkentelijk; ik bid

onze Hemelse Vader hem te beschermen en te genezen. Hij is het, die als eerste het goede zaad in mijn ziel heeft gestrooid. En daarna zijn het de Broeders Parker en Martin geweest, die het zaad deden ontkiemen, opdat het goede vrucht zou geven. Ik ben alle drie innig dankbaar.

Het is iets meer dan een jaar geleden, dat ik de zendingen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen leerde kennen. Vóór die tijd heb ik geglimlacht bij het zien van deze jongens, die van zo ver gezonden waren om bij ons een nieuwe godsdienst te prediken. Ik dacht, dat die godsdienst nieuw was, een van die voortbrengselen van de moderne kritische geest, die met alle tradities wil breken om voor het geestelijk leven een nieuwe horizon te ontsluiten. Maar het bleek mij, dat deze godsdienst de ware is en even oud als de wereld, aangezien hij aan God's plan beantwoordt en de oorspronkelijke Kerk ongeschonden en in volle zuiverheid herstelt. Verlicht en volledig gemaakt door de openbaringen van Joseph Smith en andere profeten, gesteund door het Boek van Mormon, dat als een tweede Bijbel is, even schoon en even geïnspireerd als dit oude Geschrift, welks teksten, die in de loop der eeuwen waren veranderd, door hetzelfde meermalen werden verbeterd, herstelt hij de Kerk van Jezus Christus in haar waarheid en schoonheid.

En toen ik had ontdekt, dat deze weg de enige rechte, de enige levende was, glimachte ik niet meer. Ik peinsde over mijn dwalingen in het verleden en ik bemerkte dat het licht mijn geest

meer en meer ging bestralen. De rol van onze geliefde zendingen is voor mij wonderbaarlijk geweest. Door de geest, die van hun persoonlijkheid, van hun woorden en hun onderrichtingen uitging, door het licht, dat onze woning binnenkwam, wanneer zij ons kwamen bezoeken, begreep ik, dat de Here mij op de weg der waarheid en des levens had gebracht en ik gaf mij over aan de bekoring van de genade, die Zijn afgezanten met zich brachten.

Lange tijd had ik gezucht: „Het pad is somber en het doel ver weg, o God, leid mijn schreden!“ En ziedaar: het doel is naderbij gekomen; de zendingen hebben mij bij de hand genomen en mijn schreden geleid, want zij waren Godes' gidsen. Vaak genoeg heb ik de fouten, in vervlogen jaren begaan, betreurd; ik had berouw, maar nimmer ontving ik enige hulp. Nu heb ik mij tenslotte bekeerd en is mijn ziel van haar smetten schoon gewassen door de wateren van de doop en ben ik tot nieuw leven gewekt door de gave des Heiligen Geestes.

Voor mij is dit de dageraad van het eeuwige leven. Het is ook mijn oneindig kostbaar Kerstgeschenk en ik dank het mijn geliefde broeders! En dan te denken, dat ik aan de bron van het levende water had kunnen voorbijgaan zonder deze te zien! Doch Jezus waakte; Hij was daar, gezeten bij de putten van Jakob. Hij wachtte op mij, zoals Hij op de Samaritaanse had gewacht. Hij heeft mij geroepen en ik heb geantwoord. Hij is gekomen om te redden, die verloren was gegaan, het verdwaalde schaap, dat de heilige kudde, door de God-

delijke Herder geleid, niet terug kon vinden. Ik heb van deze bron gedronken, ik heb mijn dorst gelest. Nu weet ik de weg, die daar heen voert en ik zal er mij wel voor wachten, die te verlaten.

Heb dank, mijn God, dat Gij mij deze gunst, die ik niet waardig was, ik beken het, hebt geschonken! Ik ga een geestelijk leven tegemoet, stralend en rijk; mijn vreugde is onmetelijk! Hoe kan ik u de verrukking onder woorden brengen, die mijn gehele wezen doortril?

Uit de duisternis te komen tot het licht, mij los te rukken uit dwaling en mij te baden in de waarheid, een verleden vol teleurstellingen te vergeten en een stralende toekomst tegen te gaan: die ontroering is niet weer te geven. Dat is een volledige herstelling, een ganse ommekeer in de avond van mijn leven!

Het is mijn verlangen, dat mijn voorbeeld moge dienen om andere verdwaalden op de goede weg te brengen. In mijn lange leven heb ik vele mogelijkheden om zalig te worden onderzocht en weer verworpen; ik heb lang op de oceaan van leerstellingen gewalkt en ik verzeker u met alle kracht van mijn geloof, dat ik de haven heb gevonden, het toevluchtsoord, waar ik het anker heb uitgeworpen en waar ik geen stormen meer vrees.

Ik kan komen en gaan, doch nu met betrouwbare gidsen, die mij tegen de listen en lagen van Satan zullen behoeden. Ik heb een wonderbaar kompas in mijn handen; het is onfeilbaar en zal mij zonder gevaar naar de zaligheid voeren.

En nu moet ik u nog zeggen, dat mijn offer groot geweest is; dat

ik mij van hoogmoed heb moeten ontdoen, van mijn ijdele drang naar weten. Altijd leren, altijd willen horen, zonder ophouden, mijn korf vullen met onvruchtbare wetenschap, filosofieën, aanlokkelijk doch bedriegelijk, daaraan had ik mijn leven gewijd.

Ik had op zand gebouwd zonder te bedenken, dat de storm mijn bouwsel omver kon werpen. Maar nu staat het op de rots, de tempel, waar ik de Eeuwige kan aanbidden, de God van barmhartigheid en goedheid; waar ik Hem kan aanroepen, opdat Hij mij vergeve, zegene en trooste! Ja, mijn offer scheen mij groot toe, maar de schatten, die ik vaarwel zei, waren waardeloos; het is zeer weinig, dat ik onze Hemelse Vader aanbied en Hij meet mij giften toe van onschatbare prijs! Ik verlies niets en win alles! En wat voel ik mij licht, nu ik al die nutteloze bagage van mij heb geworpen, de eertijds aangebeden afgoden heb verbrijzeld en alle dwalingen, alle vals-heden, die mijn leven vulden en versomberden, heb verjaagd! Wat is de hemel nu helder voor mij, met zijn stralend licht, dat in golven mijn geest binnenkomt. Ja, nu is mijn geest bevrijd, alle onkruid en alle giftig gewas zijn uitgeroeid, de rozen van een nieuw en vast omlijnd geloof, van een vruchtbaar geloof, kunnen er nu bloeien en hun geur verspreiden.

Is het een droom? Neen, het is werkelijkheid en ik loof God, dat Hij mijn verlangen heeft vervuld. Onze Hemelse Vader, geliefde Jezus, strek Uw heilige bescherming over Uw geliefde, herstelde Kerk uit, leid en steun haar ambtenaren, leid en inspireer haar

zendingen, die wij zo liefhebben, laat hun onderricht vrucht mogen dragen, geef onze broeders en zusters en onze vrienden troost en zegeningen zonder tal; hef diegenen op, die nog geen geloof bezitten, opdat zij de

vreugde mogen hebben U te kennen en wil mijzelf, arm, wankel vlammetje, nog wat kracht geven om voort te gaan U te dienen, U lof te zingen en Uw heerlijkheid te prijzen!
Amen.....

April 1951.

Bij de intrede van het nieuwe jaar

*Een jaar — één flikk'ring van de tijd —
Een schaduw, die snel henen gleed —
Is weer voorbij, verzonk in d'eeuwigheid
En liet mij met mijn vreugd en leed.*

*Vreugd om het werk ter Uwer eer,
Leed om al wat U bedroefde;
Ik bad tot U: „Kwam ik U nader, Heer?“
Wijl 'k Uw steun zozeer behoefde.*

*Antwoord kreeg ik, 'k ontving er twee —
En in mijn hart werd zware strijd.
„Wees vrolijk nu, de Hemel is tevreê!
Gij deedt genoeg, wees dus verblijd.“*

*Die stem was nodend, vleiend-zacht,
De and're ernstig: „Doe uw plicht!
Ik wist: de eerste kwam uit donk're nacht,
De and're uit de sfeer van Licht.*

*„Doe uw plicht!“ dat zegt de Vader;
Laat dit mij steeds voor ogen staan.
Dan, ja dan kom ik Hem nader,
Dan kan ik veilig verder gaan.*

Pelgrim.

HET AFSCHEID

van President John P. Lillywhite
van de Zendingen in Nederland.

*

Het was op Woensdag, 26 December, dat President John P. Lillywhite alle zendingen van de Nederlandse Zending bijeen had geroepen om hen voor het laatst toe te spreken en een woord van afscheid tot hen te richten.

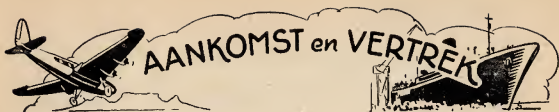
Het was een plechtige bijeenkomst, die wegens haar aanleiding door weemoed werd gekenmerkt. Door het heengaan van de Moeder der Zending, Zuster Lillian D. Lillywhite, die door haar Hemelse Vader naar de overzijde was geroepen en aldus van *haar* zending was ontheven, was ook haar echtgenoot door het Eerste Presidentschap der Kerk van *zijn* zending ontslagen. Nu stond hij daar temidden van alle, aan zijn zorg toevertrouwde, jongeren en sprak hen toe.

Krachtig, ernstig waren zijn woorden en — ondanks het pas geleden zwaar verlies — vol bemoediging en vertrouwen!

Hij spoorde allen aan getrouw te blijven aan hun hoge roeping tot het einde toe en sprak de hoop uit hen in het vaderland weer te zien, wanneer zij een eervolle zending zouden hebben volbracht.

„Geef uw steun aan mijn opvolger, zoals gij mij uw steun hebt gegeven”, zeide hij. „Zolang deze hier nog niet is aangekomen, zal Ouderling Rapier uw waarnemend President zijn. Staat hem allen trouw terzijde in zijn moeilijke en verantwoordelijk taak!”

Nog vele schone en behartenswaardige woorden werden door de scheidende President gesproken, woorden, die diep in de harten der zendingen doordrongen en ongetwijfeld bij hen opnieuw het besef versterkten, welk een grote en heerlijke taak op hun schouders rustte en welk een wonderbaar geïnspireerd leider zij in deze zo geliefde President verloren.



VERTROKKEN.



Nyle M. Cox, Lehi, Utah.
Aangekomen: 11 Juli 1949.
Vertrokken: 21 December 1951.
Werkzaam geweest: Zutphen, Zeist, Hilversum, Rotterdam N., G.P.

*



Wilbur R. Langford, Logan, Utah.
Aangekomen: 11 Juli 1949.
Vertrokken: 21 December 1951.
Werkzaam geweest: Utrecht, Zutphen, Zeist, Maassluis G.P.,
Gouda G.P.

*



Paul L. Ward, Boise, Idaho.
Aangekomen: 7 Juni 1949.
Vertrokken: 21 December 1951.
Werkzaam geweest: Den Helder, Gent, Rotterdam N.,
Woerden G.P., Den Haag D.P.

*

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

OVERGEPLAATST.

- ✓ 7 December. Glen A. Israelsen van Katwijk naar Den Haag, Robert M. Day van Katwijk naar Zeist, Drew von Wagoner van Den Haag naar Amersfoort.
- ✓ 10 December. James D. Condie van Arnhem naar Rotterdam N., Harold A. Wood van Antwerpen naar Gouda als G.P.
- 3 Januari. Darrell L. Kasteller van Haarlem naar Amsterdam, Elmer H. van der Does van Amsterdam naar Haarlem, John R. Haydn van Haarlem naar Schiedam,
- ✓ Harry L. Tarr van Den Haag naar Haarlem, Don W. Warner van Haarlem naar Groningen als G.P., Abraham Romijn van Rotterdam Z. naar Hilversum, L. Stan

Hunsaker van Utrecht naar Den Haag, John K. Grandall van Mechelen naar Antwerpen, Richard P. Steinfeldt van Nijmegen naar Mechelen, Hermann J. Bender van Gent naar Antwerpen, Jacob J. Mulder van Deventer naar Rotterdam, Daniël I. d'Hulst van Deventer naar Zutphen, Leonard B. Hesterman van Rotterdam N. naar Enschede, Gordon C. Mortensen van Hengelo naar Rotterdam N., Henri W. Bement van Eindhoven naar Arnhem, Ben M. McFee van Arnhem naar Nijmegen, Thomas P. Vuyk van Zutphen naar Eindhoven.

GEORDEND.

Gobel, Christiaan tot Leraar, 25 October 1951, door John P. Lillywhite, Amsterdam N.
 Rentink, Gerrit Albert Rudolf tot Diaken, 25 November 1951, door Joel Kimball Mellor, Amsterdam N.
 Looijen, Johannes Jacobus tot Leraar, 25 November 1951, door Homer Lain Jensen, Amsterdam N.
 Van der Plas, Jan tot Leraar, 25 November 1951, door Dalyle Barton, Amsterdam N.
 Jansen, Hendrikus tot Leraar, 28 October 1951, door J. P. Schouw, Den Haag.
 Pons, Simon tot Diaken, 28 October 1951, door Paul L. Ward, Den Haag.
 Wringer, Jurriaan tot Diaken, 24 Juni 1951, door Heine Bos, Groningen.
 Van Hattum, Johannes V. tot Ouderling, 25 Maart 1951, door John P. Lillywhite, Utrecht.
 Heinis, Arian tot Leraar, 4 December 1951, door Grant M. Flygare, Alkmaar.

INGEZEGEND.

Rentink, Ans, 1 April 1951 door Carlton T. Sumsion, Amsterdam.
 Stoffers, Dina, 4 November 1951 door Heine Bos, Groningen.
 Wold, Willem, 2 December 1951 door Heino Dallinga, Groningen.
 Scholte, Johannes Willem Hendrikus, 2 December 1951, Apeldoorn.
 Scholte, Richard, 2 December 1951, Apeldoorn.
 Maurits, Robert Mari, 2 December 1951, Vlaardingen.
 Maurits, Cornelis, 2 December 1951, Vlaardingen.
 Van Lieshout, Pieter Herman, 2 December 1951, Haarlem.
 Van Tienderen, Cornelis, 23 December 1951, Rotterdam.

GEHUWD.

Jantiena T. Siertje van Komen, met Jan Wold, 29 Maart 1951 te Groningen.
 Optenberg, Hendrik, met Johanna Ensing, 26 April 1951, Amsterdam.

OVERLEDEN.

Wesselink, Alida Johanna van Mossel, oud 65 jaar, geboren te Apeldoorn, overleden te Apeldoorn 28 November 1951.

GEDOOPT.

Bakker, Jacob	29 Nov. 1951	Alkmaar
Siekman, Carolus Leopold	2 Dec. 1951	Groningen
v. d. Laan, Hendrik	2 Dec. 1951	Groningen
v. d. Veen, Jacoba Wiggelina	2 Dec. 1951	Groningen
Schipper, Berendina Jacoba	2 Dec. 1951	Groningen
Buitenkamp, Hinderikus	2 Dec. 1951	Groningen
Jakisch, Willemina Bernadina	2 Dec. 1951	Groningen
v. d. Veen, Wiggelina	2 Dec. 1951	Groningen
More, Theodorus	2 Dec. 1951	Rotterdam N.
v. d. Have, Jacoba Willemina	2 Dec. 1951	Rotterdam N.
Kramer, Walli Margreet	29 April 1951	Arnhem
Nas, Geertruida Theodora	29 April 1951	Arnhem

GEDOOPT.

Willemse, Marianne	29 April 1951	Arnhem
van Loenen, Cornelis Gerardus	29 Nov. 1951	Amsterdam
Vis, Hendrika Gerardina Schneider	29 Nov. 1951	Amsterdam
Marsman, Berendina Hendrika Mens	29 Nov. 1951	Amsterdam
Beumkes, Jeane Berendina Hommerson	9 Dec. 1951	Arnhem
Mathijssen, Hendrikus	9 Dec. 1951	Arnhem
Mathijssen, Elisabeth	9 Dec. 1951	Arnhem
Mathijssen, Dirk	9 Dec. 1951	Arnhem
Vlaanderen, Gerritje Alrida Mensink	9 Dec. 1951	Arnhem
v. Beek, Hubertus Wilhelmus	9 Dec. 1951	Arnhem
v. Beek, Cornelia Petersen	9 Dec. 1951	Arnhem
Willemsen, Frederikus	9 Dec. 1951	Arnhem
Valenteyn, Johanna J. P. Huskes	9 Dec. 1951	Arnhem
van Neerbos, Dirk Jan	9 Dec. 1951	Arnhem
v. d. Berg, Hendrika Grada	9 Dec. 1951	Arnhem
Weideman, Willemina	9 Dec. 1951	Arnhem
Wemmers, Friedel Ursela	9 Dec. 1951	Arnhem
van 't Hull, Annie Cornelia	9 Dec. 1951	Arnhem
van der Wolde, Harmen Petrus	9 Dec. 1951	Apeldoorn
Huvers, Louise Nierstrasz	9 Dec. 1951	Apeldoorn
Nijssen, Jan	13 Dec. 1951	Rotterdam Z.
Frommelt, Wouter Ludwig	13 Dec. 1951	Rotterdam Z.
Groenewoud, Hugo	13 Dec. 1951	Rotterdam Z.
Groenewoud, Alie	13 Dec. 1951	Rotterdam Z.
Groenewoud, Leenderd Jan	13 Dec. 1951	Rotterdam Z.
Hantelman, Jan Cornelis	13 Dec. 1951	Rotterdam Z.
Loeve, Adriaan Cornelus	13 Dec. 1951	Rotterdam N.
Lome, Fransiscus	13 Dec. 1951	Rotterdam N.
Zandee, Irene Ida	13 Dec. 1951	Rotterdam Z.
de Bruyn, Teunis Seelmann von	13 Dec. 1951	Rotterdam Z.
Claus, Frank	14 Dec. 1951	den Haag
Smit, Anna Theodora Ebregt	14 Dec. 1951	den Haag
Verburg, Johanna Frederica Baggerman	14 Dec. 1951	den Haag
Mercey, Adrianus	14 Dec. 1951	den Haag
Mercey, Wilhelmina Sterkman	14 Dec. 1951	den Haag
Mercey, Johanna Frederika	14 Dec. 1951	den Haag
Mercey, Adrianus	14 Dec. 1951	den Haag
Mercey, Adriana	14 Dec. 1951	den Haag
Portielje, Peter	14 Dec. 1951	den Haag
Portielje, Cornelis Wilhelmus Ludovicus	14 Dec. 1951	den Haag
Portielje, Anna Maria Catharina Verwers	14 Dec. 1951	den Haag
Piket, Trijntje Mercey	14 Dec. 1951	den Haag
Piket, Jacobus	14 Dec. 1951	den Haag
Komabaat, Maria Johanna Schoonen	14 Dec. 1951	den Haag

ERRATA:

In de Ster van November j.l. staat vermeld:

Gedoopt 27 September Cornelia Henderina Kok, moet zijn Meyer-Kok.

✓ Vertrokken 12 September Martinus J. Schouten, moet zijn Martinus J. Weeland.

NAGEKOMEN.

Op 7 October j.l. ingezegend: Wilhelmus Cornelis Petrus Nijssen.

Op 3 Maart 1951 gedoopt: Wilma Holthuyzen.

VERTROKKEN.

Naam	Leeftijd	Vertrekdatum	Van	Naar
v. Gorp, Cornelis Josephus	61	8 Dec. 1951	Antwerpen	(B.) Arcadia, Californië ✓
v. Gorp, Sidonie Marie Louise Le Jeune	65	8 Dec. 1951	Antwerpen	(B.) Arcadia, Californië ✓
Ras, Jacoba Post	83	8 Dec. 1951	Amsterdam	Salt Lake City, Utah ✓
De Groot, Hilke	11	27 Nov. 1951	Schiedam	Salt Lake City, Utah ✓
De Groot, Hendrika Kers	42	27 Nov. 1951	Schiedam	Salt Lake City, Utah ✓
De Groot, Hilko	43	27 Nov. 1951	Schiedam	Salt Lake City, Utah ✓
v. d. Molen, Pieter-nella Boer	71	8 Dec. 1951	Rotterdam	Salt Lake City, Utah ✓
v. d. Veen, Aletta Gezienna Anna	28	8 Dec. 1951	Rotterdam	Salt Lake City, Utah ✓
Melaerts, Francois	64	8 Dec. 1951	Rotterdam	Whittier, Californië ✓
Melaerts, Gijerta de Klerk	56	8 Dec. 1951	Rotterdam	Whittier, Californië ✓
Tuk, Willem	48	8 Dec. 1951	Rotterdam	Salt Lake City, Utah ✓
Tuk, Lijntje van de Grond	38	8 Dec. 1951	Rotterdam	Salt Lake City, Utah ✓
Tuk, Eliza	5	8 Dec. 1951	Rotterdam	Salt Lake City, Utah ✓
Tuk, Adriana Bastina	3	8 Dec. 1951	Rotterdam	Salt Lake City, Utah ✓
v. d. Plas, Jan	48	8 Dec. 1951	Amsterdam	Salt Lake City, Utah ✓
v. d. Plas, Hendrika Kregger	48	8 Dec. 1951	Amsterdam	Salt Lake City, Utah ✓
v. d. Plas, Jan	10	8 Dec. 1951	Amsterdam	Salt Lake City, Utah ✓
Rentink, Gerrit Albert Rudolf	34	8 Dec. 1951	Amsterdam	Salt Lake City, Utah ✓
Rentink, Willemina Bredius	36	8 Dec. 1951	Amsterdam	Salt Lake City, Utah ✓
Rentink, Ans	3	8 Dec. 1951	Amsterdam	Salt Lake City, Utah ✓
Koetjer, Stientje	18	8 Dec. 1951	Groningen	Salt Lake City, Utah ✓
Koetjer, Jan Hendrik	16	8 Dec. 1951	Groningen	Salt Lake City, Utah ✓
Koetjer, Lupke	12	8 Dec. 1951	Groningen	Salt Lake City, Utah ✓
Westerbaan, Jantje	35	8 Dec. 1951	Groningen	Salt Lake City, Utah ✓
Gobel, Christiaan	39	9 Nov. 1951	Zaandam	Orem, Utah ✓
Gobel, Johan Christiaan	1	9 Nov. 1951	Zaandam	Orem, Utah ✓
Gobel, Eduard George	7	9 Nov. 1951	Zaandam	Orem, Utah ✓
Gobel, Helene Christina	9	9 Nov. 1951	Zaandam	Orem, Utah ✓
Gobel, Francisca Wilhelmina Maria Horst	38	9 Nov. 1951	Zaandam	Orem, Utah ✓
Gobel, Francisca Johanna	11	9 Nov. 1951	Zaandam	Orem, Utah ✓
Voogd, Bernardus		8 Dec. 1951	Vlaardingen	Phoenix, Arizona ✓
Voogd, Katharina de Willigen		8 Dec. 1951	Vlaardingen	Phoenix, Arizona ✓
Voogd, Pieter		8 Dec. 1951	Vlaardingen	Phoenix, Arizona ✓
Voogd, Hugo		8 Dec. 1951	Vlaardingen	Phoenix, Arizona ✓
Nolthenius, Balthazar Catharinus		8 Dec. 1951	Zutphen	Nyssa, Oregon ✓
Nolthenius, Johanna van Brouwershaven		8 Dec. 1951	Zutphen	Nyssa, Oregon ✓
Nolthenius, Julie Francoise Constance		8 Dec. 1951	Zutphen	Nyssa, Oregon ✓
Nolthenius, Constance Francoise Julie		8 Dec. 1951	Zutphen	Nyssa, Oregon ✓
Holt, Maria Theresia Schouten		<i>8 Dec</i> 24 Nov. 1951	Zeist	Nyssa, Oregon ✓
Holt, Willem Roelof		<i>8 Dec</i> 24 Nov. 1951	Zeist	Nyssa, Oregon ✓
Holt, Sophia Wilhelmina		<i>8 Dec</i> 24 Nov. 1951	Zeist	Nyssa, Oregon ✓

„De Ster”

VERTROKKEN.

✓ de Waal, Elisabeth Peternella	8 Dec. 1951	Zeist	Orangeburg, S. Carl.
✓ Volger, Cornelia	7 Dec. 1951	Amsterdam	5 Salt Lake City, Utah
✓ Johanna Visser	8 Dec. 1951	Arnhem	Idaho Falls, Idaho
✓ Witkamp, Johan			
✓ Witkamp, Johanna Prakken	8 Dec. 1951	Arnhem	Idaho Falls, Idaho
✓ Witkamp, Peter	8 Dec. 1951	Arnhem	Idaho Falls, Idaho
✓ Witkamp, Nicolaas Jan	Dec. 1951	Arnhem	Idaho Falls, Idaho
✓ de Kievit, Anne-Marie	Dec. 1951	Arnhem	Honeyville, Utah
✓ v. d. Veen, Alfredina Anne Nicolina Louis Redeker Bisdom	Aug. 1951	Groningen	Val Martin, France
✓ v. d. Veen, Jacob Henderikus	Aug. 1951	Groningen	Val Martin, France
✓ v. d. Veen, Henderikus	Aug. 1951	Groningen	Val Martin, France
✓ v. d. Veen, Ibina Anneke Eleonora	Aug. 1951	Groningen	Val Martin, France
✓ v. d. Veen, Caroline Johanna Nicoline	Aug. 1951	Groningen	Val Martin, France

DISTRICTS-CONFERENTIE TE ARNHEM.

De districts-conferentie, gehouden in Arnhem op 9 December jl., was een van de meest inspirerende bijeenkomsten die dit district nog heeft gekend. Behalve de twee conferentie-diensten, gehouden in het Musis Sacrum op het Velperplein, om 10 uur 's morgens en 4 uur 's middags, werd er om half een in het badhuis aldaar een doopdienst gehouden, waar 16 dopelingen uit dit district als nieuwe leden der kerk zijn toegetreden. Zij werden om 4 uur in de avonddienst bevestigd. Vele vreemdelingen bezochten deze vergaderingen en kregen een blijvende indruk van de geest die zulke vergaderingen in onze gemeente kenmerkt.

President Lillywhite en zijn dochter Dorothy Ann waren zoals altijd aanwezig en President Lillywhite sprak in alle drie vergaderingen. De leiding der diensten was in de bekwame handen van districts-president Staples, die in deze functie de vergadering ook toesprak. Verdere sprekers waren: Ouderling Thomas P. Vuyk, Dale G. Kilburn, Henry W. Bement, James D. Condie, Robert R. Burdett en I. Gene McDaniel in de morgen; Myrl E. Perry, Arlin L. Glines en Claron C. Spencer in de middag.

Dorothy Ann Lillywhite speelde een piano-solo en begeleidde ook de zangnummers van ouderlingen Speakman en Condie en een viool-solo van ouderling Tarr. Ouderling William Bradford gaf bovendien een solo-nummer op de piano ten beste.

De eerstvolgende conferenties zijn op 20 Jan. in Den Haag: Hotel Pomona, Molenstraat 53, en op 27 Jan. in Amsterdam: Weteringschans 101.